

Arrest

nr. 221 236 van 15 mei 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNEST
Place de la Station 9
5000 NAMUR**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 oktober 2018, tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt voor verzoeker en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 augustus 2018 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in, na op 2 augustus 2018 zich te hebben aangeboden bij de Dienst Vreemdelingenzaken waarin hij zijn intentie kenbaar maakte voor een verzoek om internationale bescherming.

Na vaststelling van een Eurodac-hit in Duitsland van 27 oktober 2015 werd een terugnameverzoek gericht aan de Duitse autoriteiten, die op 28 september 2018 hun akkoord gaven.

Op 2 oktober 2018 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater – Duitsland).

Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer^, die verklaart te heten:

*naam : M. (alias DE: K.)
voornaam : A. (alias DE: A.H.)
geboortedatum : (...)1993 (alias DE: (...)1993)
geboorteplaats : Dhaka (alias DE: Savar)
nationaliteit: Bangladesh (alias DE: Bangladesh)*

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde op 01.08.2018 in België te zijn aangekomen. Op 02.08.2018 bood betrokkene zich aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder: de DVZ) en maakte zijn intentie kenbaar dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wenste in te dienen en werd in het bezit gesteld van een aanmeldingsbewijs. Betrokkene verklaarde geboren te zijn te zijn in Dhaka op (...)1993 en over het staatsburgerschap van Bangladesh te beschikken. Op 06.08.2018 diende betrokkene effectief een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde Belgische autoriteiten hetwelk op 06.08.2018 door de DVZ geregistreerd werd.

Uit het Eurodacverslag van 02.08.2018 blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene achtereenvolgens door de Griekse, Hongaarse en Duitse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem werden geregistreerd naar aanleiding van een verzoek tot internationale bescherming. De Duitse autoriteiten hebben op datum van 28.09.2018 hun akkoord tot terugname gegeven voor de bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 22.08.2018 dat dit zijn eerste verzoek om internationale bescherming in België is en verklaarde verder dat hij eerder in Griekenland, Hongarije en Duitsland een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Betrokkene verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 22.08.2018 verder dat hij op 27.12.2011 vanuit Bangladesh illegaal per boot en auto via onbekende landen naar Griekenland gereisd zou zijn waar hij op een onbekende datum zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij in Griekenland een verzoek om internationale bescherming indiende en dat hij gedurende drie en een halfjaar in Korinthe en Athene verbleef bij vrienden. Betrokkene verklaarde dat hij in Griekenland één negatieve beslissing kreeg. Betrokkene verklaarde dat hij op 27.10.2015 Griekenland illegaal per trein verliet richting Macedonië. Betrokkene verklaarde dat hij in Macedonië één nacht op straat verbleef en vervolgens vanuit Macedonië illegaal per trein naar Servië reisde waar hij één nacht zou hebben doorgebracht en zijn vingerafdrukken genomen zouden zijn. Vanuit Servië betrokkene vervolgens per trein naar Hongarije gereisd zijn waar zijn vingerafdrukken werden genomen in het kader van een verzoek om internationale bescherming. Betrokkene verklaarde verder dat in Hongarije één nacht illegaal in een opvangcentrum verbleef en vervolgens per trein illegaal naar Duitsland reisde. Betrokkene verklaarde dat hij in Duitsland een verzoek om internationale bescherming indiende. Betrokkene verklaarde dat hij gedurende drie jaar in een opvangcentrum in Leglenhausen verbleef en dat hij in Duitsland twee keer een negatieve beslissing kreeg in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Betrokkene verklaarde dat hij na drie jaar in Duitsland, Duitsland per taxi verliet en naar België reisde waar hij op 01.08.2018 zou zijn aangekomen. Op 02.08.2018 bood betrokkene zich aan bij de DVZ en maakte zijn intentie kenbaar dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wenste in te dienen en werd in het bezit gesteld van een aanmeldingsbewijs. Op 06.08.2018 diende betrokkene effectief een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde Belgische autoriteiten hetwelk op 06.08.2018 door de DVZ geregistreerd werd. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lidstaten niet te hebben verlaten. Betrokkene verklaarde dat hij nooit in het bezit geweest is van een paspoort maar wel van een geboorteakte van Bangladesh maar dat hij deze heeft achtergelaten. Betrokkene is verder niet in het bezit van een origineel en authentiek identiteitsdocument.

Rekening houdende met de resultaten in het Eurodacverslag van 02.08.2018 waaruit blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene achtereenvolgens door de Griekse, Hongaarse en Duitse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem werden geregistreerd naar aanleiding van een verzoek tot internationale bescherming en de verklaringen van betrokkene dat hij in Griekenland, Hongarije en Duitsland een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, zijn verzoek in Griekenland werd afgewezen en dat hij in Duitsland twee keer een negatieve beslissing ontving in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming en betrokkene vervolgens vanuit Duitsland naar België reisde waar hij vervolgens een verzoek om internationale bescherming indiende, werd op basis van deze gegevens en verklaringen voor betrokkene op 25 09 2018 een terugnameverzoek op basis van art. 18§1d van Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (verder: Dublin-III-Verordening) overgemaakt aan de Duitse autoriteiten. De Duitse autoriteiten hebben op 28 09 2018 het terugnameverzoek voor betrokkene ingewilligd op basis van art. 18§1d van de Dublin-II I-Verordening en erkennen daarmee expliciet de verantwoordelijke Lidstaat te zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. De Duitse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten in hun terugnameakkoord van 29.09.2018 eveneens dat betrokkene op basis van zijn vingerafdrukken in Duitsland geregistreerd staat onder de gegevens van (...) geboren op (...)1993 te Savar met het staatsburgerschap van Bangladesh. Uit de informatie vervat in het Duitse terugnameakkoord van 28.09.2018 blijkt dat de gegevens die betrokkene in Duitsland heeft opgegeven, met name (...), geboren op (...)1993 te Savar met het staatsburgerschap van Bangladesh cruciaal verschillen van de in België opgegeven identiteitsgegevens, met name (...), geboren op (...)1993 te Dhaka met het staatsburgerschap van Bangladesh. Door het gebruiken van verschillende persoonsgegevens zoals namen en geboorteplaats in verschillende landen en het ontbreken van enig authentiek identiteitsbewijs, maakt betrokkene het de Belgische autoriteiten onmogelijk om zijn ware identiteit te achterhalen en wijst op het doelbewust trachten te misleiden van de autoriteiten die verzoek om internationale bescherming registreerden. Betrokkene slaagt er derhalve niet in om zijn ware identiteit te bewijzen. Door het gebruiken van verschillende namen en geboorteplaatsen in verschillende landen ondergraaft betrokkene bovendien de geloofwaardigheid van het geheel van zijn verklaringen op cruciale wijze te meer daar betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 22.08.2018 expliciet verklaarde dat hij geen andere namen, voornamen, geboortedata, geboorteplaatsen, geboortelanden of nationaliteiten heeft gevoerd (DVZ, vraag 3) terwijl uit de informatie vervat in het Duitse terugnameakkoord van 28.09.2018 en de informatie vervat in zijn persoonlijk onderhoud van 22.08.2018 het tegendeel blijkt.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Duitsland voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dient te worden benadrukt dat Duitsland een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Duitsland dan in België zou genieten. Duitsland heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zal door de Duitse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Duitsland een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Duitsland hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Duitsland en vooraleer in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de autoriteiten van de verantwoordelijke lidstaat die een verzet tegen een overdracht naar de voor de

behandeling van het verzoek om internationale bescherming verantwoordelijke lidstaat zouden kunnen rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat hij niet aanvaard werd in Griekenland en Duitsland en dat hij geen hulp van hen kreeg. Betrokkene verklaarde dat hij niet wil terugkeren aangezien er nu ook geen hulp zal komen van hun kant (DVZ, vraag 32). Met betrekking tot deze aangehaalde redenen om zich omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de verantwoordelijke Lidstaat dient vooreerst te worden opgemerkt dat Duitsland op 28.09.2018 het Belgische terugnameverzoek van 25.09.2018 voor betrokkene hebben ingewilligd op basis van art. 18§1d van de Dublin-II I-Verordening en daarmee expliciet erkennen de verantwoordelijke Lidstaat te zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Rekening houdende met het gegeven dat Duitsland expliciet erkend de verantwoordelijke Lidstaat te zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene worden de door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Griekenland niet in overweging genomen. Een overdracht naar Griekenland is immers niet aan de orde aangezien de Duitse autoriteiten een expliciet terugnameakkoord hebben gegeven voor betrokkene op basis van art. 18§1d van de Dublin-II I-Verordening. Wat betreft de redenen die betrokkene aanhaalt op zich te verzetten tegen een overdracht naar Duitsland dien te worden opgemerkt dat betrokkene verklaarde dat hij niet aanvaard werd in Duitsland en dat hij er geen hulp gekregen heeft en dat hij niet wil terugkeren want er nu ook geen hulp zal krijgen (DVZ, vraag 32). Wat betreft de verklaringen van betrokkene dat hij in Duitsland geen hulp kreeg en dat hij niet wil terugkeren omdat hij er nu ook geen hulp zal krijgen, dient te worden opgemerkt dat betrokkene niet aannemelijk maakt welke hulp hij in Duitsland niet gekregen zou hebben of welke hulp hij er niet zou krijgen na een eventuele overdracht. Er dient dan ook te worden opgemerkt dat betrokkene niet aannemelijk maakt welke hulp hij niet zou hebben gekregen of niet zou krijgen bij een overdracht aan Duitsland. Indien men dergelijke elementen aanbrengt wanneer er gevraagd wordt naar redenen met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling naar de verantwoordelijke Lidstaat die een verzet tegen een overdracht zouden kunnen rechtvaardigen dan men gezien van het ernstig karakter dat uitgaat van het verzoeken om internationale bescherming van de verzoeker om internationale bescherming op zijn minst verwachten dat hij hiervan dan concrete elementen en een begin van bewijs van aanbrengt en niet zoals betrokkene in algemene en vage bewoordingen aanhaalt dat hij er niet geholpen zou zijn of geen hulp zou krijgen nadat hij aan de verantwoordelijke Lidstaat wordt overgedragen. Deze door betrokkene aangehaalde redenen kunnen dan ook niet als gerechtvaardigd beschouwd worden. Wat betreft de verklaring dat hij in Duitsland niet aanvaard werd en daar waar betrokkene dit zou beschouwen als geen hulp krijgen, dient te worden opgemerkt dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU, 2013/32/EU en 2013/33/EU, niet zouden respecteren. Het loutere feit dat betrokkene zijn verzoek om internationale bescherming werd afgewezen betekend niet automatisch dat er sprake is van een "niet correctie of onmenselijke behandeling" of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. De door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Duitsland kunnen dan ook niet als gerechtvaardigd beschouwd worden. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat zijn verzoek in een andere Lidstaat, in casu Duitsland, is afgewezen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar DublinIII- Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn verzoek om internationale bescherming in België te behandelen. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Duitsland dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Duitsland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3

van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Duitsland dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Duitsland wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Duitsland (Michael Kalkmann, "National Country Report Germany", AIDA - Asylum Information Database, last updated 03.04.2018; Amnesty International, "Amnesty International Report 2016/17 The State of the World's Human Rights: Germany", publicatie 2017; Amnesty International, "Amnesty International Report 2017/18: The State of the World's Human Rights: Germany", publicatie 2018; Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, "Country Reports on Human Rights Practices for 2016 - Germany", US Department of State, publicatie 2017; Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, "Country Reports on Human Rights Practices for 2017 - Germany", US Department of State, publicatie 2018) blijkt, dat men omdat men verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn in Duitsland of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als verzoeker om internationale bescherming in Duitsland automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art.3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn In de aangehaalde rapporten van deze toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten worden bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Duitsland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Duitsland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Duitsland omwille van structurele tekortkomingen in het Duitse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Duitsland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wat betreft de actuele situatie waarbij er in Duitsland momenteel een hoge instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten ten gevolge de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekent dat betrokkene na zijn overdracht aan de Duitse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Duitse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang modaliteiten door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn. Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat wat betreft de behandeling van verzoeker om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming dat personen, die aan Duitsland worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten in Duitsland en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Verder dient te

worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming er zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielerzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niet tegenstaande dat een overdracht dus een schending kan uitmaken in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming, in Duitsland zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Duitsland te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Duitse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Duitsland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM.. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Duitsland er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Duitse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Duitse

autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven (07) werkdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is. Betrokkene verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 22.08.2018 dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9 of art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is om precies in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, verklaarde betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 22.08.2018 dat hij niet specifiek voor België gekozen heeft (DVZ, vraag 31). Betrokkene verklaarde verder dat hij gewoon wilde verder reizen aangezien hij in Duitsland en Griekenland niet werd aanvaard en dat hij niet terug kan naar Bangladesh en daarom naar België kwam (DVZ, vraag 31). Met betrekking tot deze afgelegde verklaringen dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen nadat een eerder verzoek in een andere Lidstaat of Lidstaten zou zijn afgewezen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene, kan dan ook geen Afzijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn verzoek om internationale bescherming in België te behandelen.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 22.08.2018 dat hij pijn heeft aan zijn beenderen ter hoogte van zijn schouders en middel en dit als gevolg van mishandeling in Bangladesh (DVZ, vraag 32). Echter, in het administratief dossier van betrokkene is geen enkel medisch document aanwezig dat deze verklaringen staft. Met betrekking tot deze motieven, met name dat hij pijn heeft aan zijn beenderen ter hoogte van zijn schouders en middel, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-III-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Duitsland de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Duitsland indien dit nodig zou zijn en betrokkene toont evenmin aan dat de medische voorzieningen in Duitsland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat indien nodig een behandeling in Duitsland niet mogelijk en effectief zal zijn en dat deze enkel in België zou kunnen worden verstrekt en dat betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Duitsland niet de nodige zorgen zal verkrijgen. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene verder geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Duitsland. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Duitsland, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Bovendien dient benadrukt te worden dat de Duitse autoriteiten, indien nodig, volgens de bepalingen van artikel 32 van de Dublin-III-Verordening en middels het standaard medisch formulier indien nodig tot in detail zullen kunnen worden geïnformeerd over eventuele behandelingen, medicijnen of bijkomende maatregelen. Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene of zijn zoon sprake is van bijzondere noden of extreme kwetsbaarheid.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming die aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van art. 18§1 d van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees

Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking). Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15 12 1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Duitse autoriteiten op de luchthaven van Frankfurt of aan de Duits-Belgische grensovergang Aken-Zuid-Raeren waarna betrokkene zich dient aan te bieden in LEA Bochum, gelegen te G. te 44791 Bochum(4)."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtsbijstand toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) ter zitting de vraag naar het actuele belang van verzoeker bij het beroep, nu uit informatie verstrekt door verweerder op grond van artikel 39/62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) blijkt dat verzoeker op 24 januari 2019 een verklaring ondertekende dat hij vrijwillig naar Duitsland wilde terugkeren met de hulp van de Dienst Vreemdelingenzaken, dat hij aan alle beroepen en procedures in België verzaakte en dat hij zich volledig bewust was van de implicaties hiervan, en nu blijkt dat hij op 6 februari 2019 vrijwillig werd overgedragen aan Duitsland.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Nu blijkt dat verzoeker zelf vrijwillig heeft verzocht om een overdracht naar Duitsland en daarbij afzag van alle beroepen en procedures in België en dat deze overdracht heeft plaatsgevonden op 6 februari 2019, heeft verzoeker in principe geen actueel belang meer bij de huidige procedure tot schorsing en nietigverklaring van een bijlage 26quater, die immers een dergelijke overdracht naar Duitsland beoogde.

Een verzoeker die zijn belang bij het door hem ingestelde annulatieberoep bij de Raad zou willen bewaren, moet bovendien een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces tonen. Wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet hij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van zijn belang aantonen (RvS 18 december 2012, nr. 221.810 en RvS 13 februari 2015, nr. 230.190).

Het gegeven van de vrijwillige overdracht werd ter zitting aan een tegensprekelijk debat onderworpen. De raadvrouw van verzoeker meent dat het belang behouden blijft voor wat betreft de weigering van verblijf. Ze betwist niet dat een ondertekende verklaring voor vrijwillig vertrek en afstand van de hangende procedures voorligt, maar vraagt zich wel af of verzoeker de verklaring al dan niet in aanwezigheid van een tolk heeft ondertekend, en in welke mate hij de draagwijdte van deze verklaring daadwerkelijk heeft kunnen begrijpen. Verweerder wijst er echter op dat dit blote beweringen betreffen terwijl er een schriftelijke afstand voorligt en verzoekers raadvrouw niet aanvoert of aannemelijk maakt dat verzoeker sinds zijn overdracht naar Duitsland, wat reeds enige tijd geleden is, daar problemen ondervindt of wil terugkomen op zijn eerdere vrijwillige vertrekverklaring en afstand. Verzoekers raadvrouw weerlegt dit niet.

Ook al kan inderdaad niet opgemaakt worden uit de vrijwillige vertrekverklaring en de afstand van alle procedures door verzoeker van 24 januari 2019 dat dit met bijstand van een tolk is gebeurd, kan de

Raad uit de voorliggende elementen van de zaak niet vaststellen dat verzoeker de volledige draagwijdte van die verklaring niet zou hebben begrepen. De Raad kan niet zonder meer abstractie maken van een schriftelijke verklaring die is opgesteld op 24 januari 2019, ruim nadat het huidige beroep werd ingediend op 30 oktober 2018, waarin hij verklaard heeft dat hij vrijwillig aan Duitsland wilde worden overgedragen en afstand wilde doen van alle procedures en beroepen in België. Deze overdracht heeft vervolgens ook plaatsgevonden en zijn raadvrouw noch de dominus litis blijken nog contact te hebben met verzoeker. Bijgevolg wordt niet met een begin van bewijs aannemelijk gemaakt dat verzoeker op deze verklaring wenst terug te komen of dat verzoeker schade lijdt door de overdracht naar Duitsland of zich daar niet wenst te bevinden. Verzoeker toont het vereiste actuele belang bij het onderhavige beroep dan ook niet aan.

Het beroep is derhalve onontvankelijk.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES